

LA BOUTONNIÈRE DE L'ÎLE-DE-FRANCE

FABRIQUE DE BOUTONS DE COROZO, GALALITHÉ, MATIÈRES PLASTIQUES ET BOIS

SOCIÉTÉ ANONYME AU CAPITAL DE 7.500.000 FRANCS ENTièrement VERSÉS

USINE A VILLENROY (S.-&-M.)

PARIS X^e, LE 15 Decembre 1952
15, RUE MARTEL

TEL. : PROVENCE 31-76
CH. PORTAUX PARIS 2130-51
RÉP. PROD. 5963 SEINE C.A.E.
R. C. SEINE 275.656 B
Télégr. BOUTONNIF-PARIS

Estimats: La vostra darrera; rebuda abans d'ahir, ens haïria produït una gran alegria si no fos que m'he adonat, per les ratlles del pare, que, ben involuntàriament, he ferit la seva susceptibilitat. Si és així, et prego que em perdonis. Però vull que sàpigues que les teves paraules, ara com sempre, son escoltades com article de fé; i que el res - la peccote, l'admiracio i l'estima que et tinc, podran ésser difícilment iguals, però mai superats. Que quedi ben clar doncs que no solament pots dir-nos amb tota franquesa tot el que penses, encara que això has de comprendre-ho, algunes vegades les teves paraules ens tallin les ales.

Ja veus el que fa la Nuria, la seva conducta admirable, el seu coratge, la seva alegria, el seu estoïcisme, el sacrifici que està fent de la seva joventut; i estàs al corrent també del que jo, en un pla més modest si vols,estic fent:veritat de tirar endavant i d'assegurar aquests darrers anys tots nosaltres, sota el teu guiatge hem fet el que hem pogut per tal de salvar les situacions difícils; i quines situacions!... A vegades, pensant en els perills que hem passat durant aquests darrers anys, se'm posa la pell de gallina i quedo astorat jo mateix de que ens hagi estat possible franquejar els obstacles innombrables que un destí melèvol s'ha complagut en oposar-nos. I ja ho veus; tot ho hem anat superant. Com? Seria difícil precisar les aportacions de la sort i de les col.laboracions alienes, però em sembla clar que el factor decisiu ha estat la confiança, la fé (un xic esbojarrada, però indispensable) en l'esdevenidor, les ganes de viure i d'avançar, la capacitat de treball i la tenacitat en l'esforç, qualitats posades al servei de la teva direcció de la teva visió clara i realista de les coses, de la teva experiència dels problemes i dels homes.

I em sap molt greu haver-te de dir (i el mateix deu succeïr a Xita i a Nuria) que quan et veig entregat al pessimisme, ens fas mal, ens treus coratge. No pas, entenguem-nos, que les tempestes que albires no siguin "hélas!" ben possibles; no pas que les xifres que adueixes no siguin exactes; no pas que els comptes que estableixes manquin de significació. Però has de comprendre que jo també les veig aquestes realitats, i que hi penso i que estudio la manera de fer-les menys aclaparadores; però em refuso a considerar-les com fatals i, sobretot, em nego rotundament a fer-me el seu esclau abans de l'hora. I si adopto aquesta actitud d'optimisme un xic inconscient, és perquè en tinc necessitat, perquè sense ell em mancarien les forces per a continuar la lluita. Fixa't si en temin de raons, Nuria i jo, especialment, per abandonar-nos i estar tristes! Ella, estava destinada a una vida plàcida, feliç, sense cap contratemps; jo, sense la gran aventura que ens ha tocat viure, tindria una

LA BOUTONNIÈRE DE L'ÎLE-DE-FRANCE

TABACOS DE BOUTONNIÈRE DE L'ÎLE-DE-FRANCE. CIGARETTES MATHIEU, P. J. MATHIEU ET FILS

situació brillantíssima i podria aspirar a tots els honors, a tots els confortos; i en canvi... Alguna dia, us ho confesso sincerament, arribo a demanar-me si tot plegat val la pena, si els esforços que faig tenen un veritable sentit i si no valdria més reconsiderar el problema en la seva totalitat. Però acte seguit reaccio i cerco, a redós del meu grupet i pensant en vosaltres, les forces necessàries per a continuar la brega.

I es per això, estimat pare, que quan et veig esclaparar més que de raó, lluny d'estimular-me, accentues, ben involuntàriament, les dificultats, ja considerables, d'aquest singular combat espiritual. I no creguis, repeteixo, que sigui un perfecte inconscient i que no vulgui mirar cara a cara les realitats per dures que siguin (en aquesta escola em sembla que ja hem fet tots plegats alguns progressos) però tinc por que darrera de les teves explicacions, o al costat, hi ha un estat d'esperit pròxim de la lassitud - justificada - però que, degut a la teva influència damunt de tots nosaltres, ens apenas resumint: no són els fets els que ens fan por, sino la manera d'interpretar-los i les conclusions excessivament desesperançadores que sembla que en vulguis traure.

Car, "après tout", si la nostra situació és lluny d'ésser brillant, tampoc es pot pretendre correctament, ni molt menys, que sigui o que hagi d'esdevenir catastròfica. Sou a Barcelona (ja et dones compte del que aquesta simple frase representa?) rodejats de gent boníssima, instal·lats confortablement. És normal que els primers mesos comportin una certa inquietud perquè encara no esteu ben aclimatats i, sobretot, perquè la nostra Murià encara no ha trobat una ocupació que li permeti, com a Montpeller, coadjuvar a les càrregues de casa. Però jo es-tic (com ella) completament convengut que això vendrà. Si va obtenir-ho a Montpeller, on no coneixia pràcticament ningú, lògicament ha d'aconseguir-ho a Barcelona on comptem, malgrat tot, amb innumerable persones que poden i volen ajudar-la. I personalment, crec que fa molt ben fet de no precipitar-se i de perfeccionar-se abans d'acceptar un empleu. Com més aptituds haurà reunit, més possibilitats tindrà de trobar quelcom que valgui la pena i que li a seguri una certa estabilitat. I mentre això no arribi, no dubteu: utilitzeu el que algú utilitza; ja se que és malaurat haver de mutilar un capital, però si no hi ha més remei, cal fer-ho. I sortosament, podem fer-ho; cosa que ens hauria estat impossible ara fa un any.

Moltes vegades penso si si no hauria valgut més que jo us hagués seguit; però tal com us he dit diverses vegades, crec que hauria estat una atzagaiada venir a Barcelona completament "à l'aveuglette" i abandonar una situació, petita encara, però que pot esdevenir important.

Si, la meua situació és petita encara, molt justa, i guanyo l'indispensable per amar-fent. Tant és així, que fa cosa de dues setmanes vaig provocar una conversa amb Tarra i vaig exposar-li tots els meus greuges. Va donar-me tota la raó i va demanar-me un "aurais". Seria llarg explicar-vos la situació de la BIF, el fobament de les meves esperances, les perspectives que s'ofereixen, etc. Només vull dir-vos